

Els Campionats de Lliga

Barcelona i Espanyol perden posicions, tot i els empats aconseguits per l'Arenas i l'Athletic madrileny davant el Betis i el Madrid

En la Segona Divisió resten classificats el Celta, el Valladolid, l'Osasuna, el Sabadell, l'Hèrcules i el Múrcia, els quals es disputaren l'ascens a la Primera

A SARRIA

L'Espanyol, sense porter a causa d'un accident del joc, fou batut pel Sevilla per 4 gols a 1

Decididament, a l'Espanyol no li proven els aires de can Ràbia, que són els de casa seva. Fins ara sempre havien sentit parlar dels inconvenients de jugar en camp contrari i dels avantatges de jugar en camp propi. L'Espanyol, però, arribarà a convencer-se de tot el contrari. Les seves derrotes més desgraciades, han tingut lloc al seu camp, mentre que en els camps contraris ha aconse-

guir que tan magnífiques actuacions ve efectuant — tira per terra tot l'interès del partit. La desmoralització de l'equip espanyolista, el nerviosisme que s'apodera dels seus components per evitar en el possible que Edelmiro entrés en joc — els dos primers gols que li marcaren feren l'efecte d'una dutxa — ens sembla fatalment comprensible i inevitable. No hi havia res a fer. La "guigne" del camp de can Ràbia. "Qui sap com haurien anat les coses si — tot i aquest accident — la mentada de Fornier — el partit s'arriba a jugar a Sevilla!"

Per la causa esmentada el partit no té història. No val la pena. La fatalitat va vèncer l'Espanyol potser com a revenja per haver estat batuda el diumenge anterior al camp de Sant Mamés. Amb tot, mereix encara alguns comentaris.

L'Espanyol presentava — forçat per les circumstàncies — dues novetats en la seva formació. Soler, a la defensa en substitució d'Arretxe; Espada, al lloc de Soler. La primera innovació no ens va convèncer gens ni gaire. Ni convencerà ningú. Soler no és un defensa ni ho serà mai. És, en canvi — tots ho sabem —, un excellent mig i fins un bon interior. La prova no reeixí i si les circumstàncies que obligaren a fer reformes persisteixen l'Espanyol farà bé d'enfocarse cap a un altre canvi. L'altra novetat, donat, al nostre entendre, un gran rendiment. Espada pot ésser — quan l'hora arribi — un digne substitut de Soler. Ahir fou, indiscutiblement, el millor home de l'equip. Tot i la desfeita encaixada per les circumstàncies anormals en què

EIZAGUIRRE

guir els èxits més inesperats. És un dels elements que, un cop desafiada d'una putada tot aquell castell de teories futbolístiques per les quals hom s'aventura cada setmana a pronosticar els resultats del diumenge vinent. Guanya el València al camp de Mestalla i es deixa guanyar pel mateix equip a Sarrià. Perd, també a Sarrià, amb l'Athletic de Bilbao i el bat a Sant Mamés, amb l'equip incomplet i amb deu jugadors. Torra igualment vencedor dels altres camps del Nord — Arenas i Donostia — i perd al seu camp amb l'Athletic madrileny. El Madrid li clava una pallassa i el diumenge següent quan ningú creu que pugui fer gran cosa davant el Barcelona, li infligeix una severa desfeta...

Decididament l'Espanyol és l'equip de les vicissituds, que sempre fa el contrari del que la gent creu, i la lògica aconsella de creure. És, pot dir-se, l'esperit de contradicció del bon espectador que segueix el torneig amb un cert interès. El dia que creus que guanyarà, perd; quan dones per segura la seva desfeta, guanya. Una manera com una altra de proporcionar emocions.

Però es dona el cas que fins ara — i amb l'única excepció del dia que jugà contra el Barcelona — tot el pitjor del seu repertori l'ha exhibit al seu camp. El bon soci de l'Espanyol surt de can Ràbia talment foc pel queixals. El seu equip predià no el diverteix, no l'entusiasma. No va ni amb rodes. No s'aguant. Però el diumenge següent, a tres-cents, a sis-cents o a vuit-cents quilòmetres de Barcelona, l'Espanyol guanya. El bon soci es refà. Torna a confiar. Torna a can Ràbia. Aplaudeix l'equip quan surt al camp, com a premi a la seva actuació en terres llunyanes. I al cap d'una hora i mitja, amb el pes d'un altre desengany al damunt, acomiada aquell equip que havia rebut amb aplaudiments, amb uns xiulets de descontentament...

I això, durant aquest campionat, s'ha repetit més d'una vegada. N'hi ha per tirar el barret al foc. O per prendre una resolució: anar al cinema el dia que l'Espanyol juga al camp i escoltar per ràdio el partit, el dia que juga a fora. Si un home és apassionat, s'estalviaria molts disgustos.

El cas d'ahir, però, és un cas a part. És un cas de pega. A Bilbao, mancat de dos elements com Soler i Bosch i amb una defensa inutilitzada, l'Espanyol aconseguí guanyar. No era pas el més lògic, i menys encara essent qui era el seu adversari. Ahir rebia al seu camp la visita del Sevilla. Tot fela creure que l'eufòria de Sant Mamés duraria encara i que veuríem un bon partit i que veuríem àdhuc guanyar l'Espanyol. Doncs, no. Passà tot el contrari. Un accident estúpida i fortuít privà l'equip blanc-blau del concurs del seu porter a la meitat de la primera part i quan el marcador era favorable al Sevilla per un gol a cap, i hom preveia una lluita, si més no, disputada i interessant. Fornier abandonà el camp de joc i Edelmiro — que no se n'havia vist mai de tan freqüents — passà a fer de porter. No cal dir res més. Torrenegui, autor del primer gol, marcà un altre i Campanal, dos més. No hi havia lluita possible. Si més vegades haguessin xutat — o haguessin pogut xutar — els davanters del Sevilla, més gols haurien marcat. El pobre Edelmiro no s'hi veia de cap ull, i com a conseqüència, els seus companys, tampoc. I com que a darrera hora un dels molts esforços de Bosch reeixiren i marcà Iriondo l'únic gol del seu equip, el resultat final encara quedà discret si pensem en el que podia ésser.

La lesió de Fornier — l'excel·lent

Camiseria - Corbateria
Ferrer Batlles
36, Boqueria, 38
DARRERS DIES DE REBAIXA
EN TOTS ELS ARTICLES
Mitges FERRO (a garantia)
PREUS BARATISSIMS

es desenvolupà la lluita, podem dir que Espada tingué un debut felicíssim. També ens va plaire l'estona que actuà de defensa, quan Soler es reintegrà — ja perdut el partit — al seu lloc habitual. Evidentment, l'emportanés és un element amb el qual cal comptar. I no ho diem per la seva actuació d'ahir, sinó pel conjunt d'actuacions que li hem vist. Després d'Espada, destacaren Bosch, Martí i Fornier l'estona que jugà. Iriondo, catastròfic, no aconseguí destacar ni com a conductor de la línia, ni com a rematador, que és la seva característica. D'haver estat Iriondo més encertat — només discretament encertat — el resultat del partit, tot i els factors que hi intervingueren, podria molt bé ésser un altre. Ah! Ens oblidàvem de fer una altra remarc: Pérez s'exceï, com de costum, en les seves "coses" ben poc elogiables, per cert.

El Sevilla causà d'un bon principi una impressió excel·lent. És innegable que el futbol del Sevilla és superior al dels seus antagonistes locals del "Patronato". Recorda encara alguna cosa d'aquell Sevilla dels Ocaña, Brand, Kinké, etc. Es veu en els seus components, més serenitat, més domini, més intel·ligència... i més netedat que en el Betis. Això no vol dir que el Betis guanyi actualment el Sevilla, però a nosaltres el futbol que en plaú és el d'ahir i no el del diumenge anterior. Ens agradaren molt Eizaguirre i la parella de defenses, el mig esquerra Núñez, l'extrem Bracero i l'interior Torrenegui. Campanal donà la impressió de no llançar-se a fons.

Els equips s'arreglaren així: Sevilla: Eizaguirre, Eizaguirre, Deva, Epelde, Segura, Núñez, López, Torrenegui, Campanal, Tache i Bracero.

Espanyol: Fornier (substituït després per Edelmiro), Soler, Pérez, Martí, Espada, Cristia, Prat, Iriondo, Manólin i Bosch.

Arbitrà el senyor Escartín. Només que d'una manera regular.

A SEVILLA

El Betis, en franca carrera descendent, empata amb l'Arenas

AEDO

Sevilla, 4. — El partit Arenas-Betis ha donat el resultat d'un empat a zero. Això ja demostra amb exactitud la marxa del partit. Els del Betis no es feren mercedors a la victòria en cap aspecte, i els de l'Arenas, davant la fluïdesa del contrari, tampoc no mereixeren ésser derrotats.

D'ambdós equips el que més encert tingué fou l'Arenas, que sabé col·locar-se a la defensiva en els últims quinze minuts del partit, els únics en què el Betis vibrà. En tot el partit l'Arenas, que per naturalesa és més fluïd que el seu rival, practicà un futbol sense bellesa, però ràpid i entusiasta. De les seves files sortiren els únics avenços d'alguns perills que pogueren veure els espectadors. En conjunt, el màx fou dolent, completament dolent, avorrit, insipid. En la quasi totalitat es reduí a un peloteig de defenses a defenses. En el Betis el fracàs de la seva davantera fou rotund. La línia mitja anà desconcertada tota la tarda i no encertà ni una vegada amb rematar. Generalment, tampoc no ho intentà.

No s'ha vist al Betis en la temporada un partit tan dolent com el que féu ahir, a la tarda. Sortiren confiat, amb pavor, convençuts que guanyarien fàcilment. I quan es donaren compte que si no actuaven no resultaria el que ells creien, s'empararen a fons sense tot ni so. Astorats ja, els va fallar en absolut la serenitat i no hagueren encertat amb la porta contrària, malgrat haguessin estat lliures de porter. Els andalusos ju-

ACTUALITAT FUTBOLÍSTICA

El Betis ha truncat les relacions amb el Barcelona

No volíem fer el més petit comentari a la decisió "heroica" presa pel Betis en trencar les relacions amb el Barcelona. El nostre company Samitier, però, ens trameté des de Madrid un comentari interessantíssim sobre aquest afer i no podem deixar-lo de publicar. Heus ací el que opina Samitier, home de gran experiència en aquestes qüestions:

La manca de «turismo» del Betis

Els que hem presenciat l'últim partit de Les Corts, entre els seus propietaris i el fins ara líder, o sia l'equip del Betis, ens resulta molt difícil poder apreciar solament per mediació de la premsa tot l'abast que pugui haver tingut el comportament del públic que acudí en gran massa a presenciar la disputa entre catalans i andalusos. Però àdhuc acceptant — és molt acceptant! — que tota l'afició catalana deia d'estar correcta contràriament així la seva justa anomenada de cordial per a tot equip visitant, estic plenament convençut que cap espectador marcà ni un sol dels quatre que encaixà el bàndol sevillà. Els que hem jugat alguns anys al futbol amb major o menor èxit hem assaborit tota mena de públics i sabem perfectament fins a quin punt poden influir en el resultat d'un encontre.

El Betis pogué molt bé capficar-se més del que el mateix podia imaginar-se. Jo m'atreveixo a assegurar amb gran certesa que l'equip andalús és dies que menys es deixa influir per les manifestacions que pugui fer el públic, en contra seva.

El manifestat pel secretari tècnic, en arribar a la seva terra, demostra de la manera més palesa la manca de

turisme d'aquest bon senyor en l'últim futbolístic.

Puc molt bé equivocar-me, però no recordo que el Barcelona hagi sol·licitat mai el Betis per a jugar amistament. No vull dir amb això que els components andalusos siguin de millor o pitjor qualitat, però sí simplement que la modalitat del seu joc, tot el que serveix de campament de la seva modesta opinió és que continuaran celebrant partits amistosos amb els mateixos equips de sempre. Si així fos el Barcelona demostraria amb molt bona lògica "complaire" la bonesa del senyor secretari del Betis.

Els poulains de Platko són els veritables causants de tot aquest desgavell; si haguessin perdut o bé solament empatat no hauria passat res. Aquesta estocada als "der Beti" no es pot perdonar tan fàcilment i és més que probable que degut a ella es vegin obligats a haver de sofrir alguna altra "rematada" més de les que ja s'han presentat per endavant.

M'espanta pensar si arriba la veritat de confirmar-se els dos rumors que corren per Madrid aquests dos dies. Un d'ells és que els públics que el Betis ha de visitar s'han cregut de "bona fe" que és completament cert que els bèties es desinflen del tot en el moment que són xiulats. Si això arriba a consumar-se, i que dirà el senyor Pando, el simpàtic secretari tècnic? «Repetirà el disc del públic català?»

L'altre rumor encara és més greu i ja, veritablement, no puc creure'l de cap manera. I és que la Nacional, en vista dels ànims tan caldejats que hi ha entre les respectives Directives dels club esmentats, imposarà, per a apaiagar-los, un partit entre ambdues.

SAMITIER

Madrid, 3 de març.

A SANT SEBASTIA

La diferència d'actuació dels dos mitjos centres decidí la victòria del Donostia

Sant Sebastià, 4. — Resultà distret l'encontre disputat ahir al terreny d'Atocha. El Donostia derrotà el Barcelona per dos punts a un. Les forces estigueren molt igualades, i per ambdós equips es posà en la lluita el suficient coratge i entusiasme per

OLIVARES

a entretenir l'escàs públic que assistí a l'encontre.

La petita diferència que aconseguiren treure els guipuscoans fou deguda principalment a la superior tasca de l'eix de l'equip. Ayestaran tingué una excel·lent tarda i no li fou gens difícil de superar el lent Berkess, que ocupava el mateix lloc que ell a l'equip blau-grana.

En aquest major encert del de Pasajes estigué la lleugera superioritat dels guipuscoans. El Barcelona tingué la seva part més fluïda en la línia de mitjos, per tal com els companys

de l'hongarès es contagiaren dels seus desencerts. Així, doncs, l'avantguarda, que tingué moments d'indubtable encert, en no ésser ajudada amb la suficient consistència per la línia eix, no pogué aprofitar de manera efectiva totes les ocasions que portaren la pilota davant la porta de Rojo. Raic, Ramon i Ventolrà foren les figures més destacades.

Fou àrbitre d'aquest encontre el biscaí Vallés, el qual encertà en la seva comesa.

Domini donostiarra degut principalment a la superioritat de la línia de mitjos.

Al cap de trenta-cinc minuts inaugurà el marcador Ipiña. S'apodera d'una pilota perduda i a la qual ningú no feia cas, i va cap a la porta de Nogués, i quan està prop del porter enemic dispara un tret que no pot deturar el porter català.

En la continuació empaten els bar-

celonistes en ocasió d'haver-se castigat un cop franc els donostiarrs. El trau Raic, que envia la pilota a Ramon, i aquest és l'autor del punt, que col·loca ambdós equips iguals en el marcador.

Quan manquen deu minuts per a acabar l'encontre, Ayestaran envia una pilota a Ortega, aquest centra i Olivares, des de prop, i a desgrat de la intervenció de Goyeneche i Irastorza, aconseguí el punt del triomf.

Els equips foren els següents: Barcelona: Nogués, Zabala, Arana, Sales, Berkess, Pedrol, Ventolrà, Raic, Escobá, Ramon i Cavanues.

Donostia: Rojo, Goyeneche, Irastorza, Amadeo, Ayestaran, Ipiña, Artola, Insausti, Olivares, Larraza i Ortega.

A BILBAO

L'Athletic de Bilbao derrotà el València

Bilbao, 4. — No trobà dificultats l'Athletic de Bilbao per a batre el València. Encara que els del Mestalla es van desenvolupar amb delit i entusiasme, la superioritat tècnica dels campions de la Lliga fou indiscutible.

Els millors jugadors del València van ésser Iruaraso fins que es lesionà, Cano i Goiburu.

Per l'Athletic destacaren Calvo, Cilaurren i Bata.

Arbitrà el senyor Comorera.

Al primer temps solament es marcà un gol. El seu autor fou Bata, amb una fulminant rematada amb el cap a una centrada de Gorostiz. En aquesta part el més destacable fou que Iruaraso, lesionat, va haver d'abandonar el camp de joc. Quan hi tornà va haver d'ocupar l'extrem.

Al segon temps, el valencià Santi passà a l'interior de l'atac, i Goiburu al mig centre. Tot seguit el València féu el gol de l'empat. Es produí en un batibull provocat per Vilanova i ben aclarit per Iruaraso.

Durà molt pocs minuts la igualada, perquè Iruaraso li resolgué amb un fantàstic xut, seguit, pocs minuts més tard, d'un altre tret enorme en rematar un servei de Bata, que valgué el tercer gol per a l'Athletic.

L'últim fou aconseguit per Bata en una jugada individual. El partit va ésser millor a la primera part que no pas a la continuació, perquè el mal temps va deslluir l'espectacle. Els equips van formar així:

Athletic. — Ezplua, Calvo, Oreja, Cilaurren, Muguerza, Gerardo, Carrea, Iruaraso, Bata, Chirri, Gorostiza.

València. — Cano, Torregaray, Joan Ramon, Bertoli, Iruaraso, Conde, Torredelló, Guizarro, Vilanova, Goiburu, Santi.

A MADRID

L'Athletic i el Madrid empaten a dos gols

Madrid, 4. — No decau l'entusiasme del públic per presenciar els partits entre el Madrid i l'Athletic. La d'ahir era la quarta vegada durant aquesta temporada que s'enfrontaven aquests dos clubs, i el terreny de l'Estadiu Metropolità es va veure ple a vessar.

Com sempre, el partit d'ahir entre els dos rivals castellans, tingué un gran interès, que arribà en algunes fases a l'emoió. No és que cap dels dos contendents féu un gran encontre, ni que es veies un futbol de qualitat, però el públic, en extrem

CAMPIONAT DE LLIGA
SEGONA DIVISIO
(Primer grup)
Celta, 4; Valladolid, 3.
R. Ferrol-Baracaldo (suspès).
Coruña, 1; Avilés, 2.
S. Gijón, 2; Nacional, 0.

CLASSIFICACIO
Celta 14 9 2 3 44 21 20
Valladolid 14 8 2 4 31 21 18
S. Gijón 14 7 2 5 23 21 16
N. Madrid 14 6 2 6 25 26 12
Avilés 13 6 2 5 27 29 14
D. Coruña 14 3 4 7 14 27 10
Baracaldo 12 4 1 7 13 21 9
R. Ferrol 13 2 3 8 11 32 7

(Segon grup)
Júpiter, 1; Girona, 1.
Saragossa, 5; Sabadell, 0.
Badalona, 3; Irun, 1.

CLASSIFICACIO
Osasuna 12 9 1 2 31 9 19
Sabadell 12 6 3 3 22 22 15
Saragossa 12 6 2 4 12 15 12
Girona 12 4 4 4 12 15 12
Irun 12 2 5 5 19 29 9
Badalona 12 3 2 7 16 28 8
Júpiter 12 1 5 6 12 22 7

(Tercer grup)
Múrcia, 2; Llevant, 2.
Gim. València, 5; Elx, 2.
R. Granada, 2; Hèrcules, 0.
La Plana Malesit (dimarts).

CLASSIFICACIO
Hèrcules 14 10 2 2 32 12 22
Múrcia 14 7 3 4 24 22 17
Llevant 14 5 6 3 27 18 16
Elx 14 5 4 5 22 24 14
C. València 14 6 1 7 23 22 13
R. Granada 14 6 1 7 22 22 13
Malesit 13 5 2 6 27 27 12
S. C. La Pl. 13 1 1 11 6 36 3

CAFES DEL BRASIL PER TOT ESPANYA

EXIGIU

ELS CAFES DEL BRASIL

SON

ELS MES FINS I AROMATICS

«CASAS BRASIL»

PELAYO BRACAFE CARIOCA

ble, mentre que els de l'athletic aprofitaven qualsevol oportunitat per arribar a la porta de Zamora. I així es produí el gol de l'empat definitiu, en una jugada brillantment iniciada i rematada per Elieguil. Els ànims que els atletes adquiriren amb aquest empat van desconcertar el Madrid, que va anar de bòlit durant una bona estona. Zamora va haver de realitzar bones parades, sobretot una a un xut de Cuesta, perquè el partit no el perdessin els blancs.

Estigué desgraciat l'athletic en haver de retirar-se del camp el jugador Mendaro. Això va desfer la cohesió de les tres línies del seu equip i no pogué ésser un enemic difícil. No obstant, el Madrid no va saber aprofitar el handicap del seu adversari i encara que va dominar ho va fer amb taca poc efectivitat que es veia de sobres que no marcaria. L'athletic pogué desfer-se del domini dels blancs i es llançà coratjosament a l'atac, la qual cosa el féu mereixedor de quelcom més que l'empat i, sobretot, a la simpatia del públic, que no va regatejar-li pas.

La mitjana de l'athletic va ésser la més regular de l'equip, sobretot en el segon temps, en què Gablondo i Marculeta es van posar a to amb Peña, el qual va ésser el millor de tots tres. Al seu entusiasme i al seu coratge deu l'athletic l'empat. Va tenir un gran col·laborador en Cuesta, i a estona Chacho, mentre que Lafuente estigué molt apagat. Pacheco va regular un gol el Madrid, el de l'empat a un; va ésser l'única mala jugada que va fer. La defensa, que va començar molt bé, va baixar, naturalment, quan Mendaro hagué d'abandonar el terreny de joc.

El Madrid palesà un descens de forma. El partit d'ahir, malgrat l'entusiasme de l'athletic, havia de resoldre's a favor dels blancs, si aquestes haguessin posat més interès en la lluita. Però en la davantera va mancar l'home valent i decidit, en les rematades. S'afundí, que va ésser el causant de la lesió al seu parent Mendaro, va quedar també lesionat, i per bé que va tornar al camp, donava la sensació de no trobar-se en gaire bones condicions, ni físiques ni

morals. I la labor de Lluís Regueiro, molt intel·ligent, no bastava per a forçar la porta contrària, si entre els seus companys no apareixia l'home decidit. Hilario tingué una mala actuació, sense decisió ni al mig del camp ni davant de porta. Les innombrables ocasions que proporcionà Emili foren totes, desaprofitades. La línia mitjana va ésser la més regular de l'equip. Pere Regueiro quedà un xic per sota dels seus companys Bonet i León; aquest darrer forní una actuació magnífica. La parella de defenses tingué moments de tot. Ja hem dit que Zamora va realitzar excel·lents parades; direm

ZAMORA

també, però, perquè és veritat, que el primer gol podia haver-lo evitat. L'arbitratge de Melcón, ple de val·lacions a la primera part, va millorar al segon temps.

Els equips eren: MADRID: Zamora, Quesada, Quintoc, Regueiro (P.), Bonet, León, Eugenio, Regueiro, Saindo, Hilario i Emili. ATHLETIC: Pacheco, Mesa, Mendaro, Gablondo, Marculeta, Peña, Lafuente, Arocha, Elieguil, Chacho i Cuesta.

A OVIEDO

Oviedo, 3 - Racing de Santander, 0

LANGARA

Oviedo, 4. — Encontre de descabellament sense interès fou el disputat ahir a l'Estadi de Bonavista. Lluitant l'Oviedo i el Racing de Santander, i la victòria correspongué als locals per tres gols a cap.

La diferència del joc que sembla demostrar el resultat no existí. La major efectivitat dels davanter asturians fou la que motivà aquest triomf clar dels de la capital del Principat. Langara, sobretot, es mostrà tan perillós com de costum.

Els racings tingueren les seves millors figures en la línia defensiva, sense que se'ls pogués culpar

dels gols que els foren marcats, ja que tingueren una execució difícil d'impendir.

Arbitrà bé el guipusqués Steimbom, que arrencà el partit, en una entrada de Farró, el defensa gironí, Ostaré ordenà l'expulsió d'aquest jugador.

Racing: Pedrosa, Ceballos, Ibadia, Ibarra, German, Ruiz, Pombo, Puentes, Arceche, Larrinaga i Cisco.

Es marcaren dos gols a la primera part. El primer, obra de Langara en rematar una centrada d'Emili. Poc abans de finalitzar el temps, en un córner llençat per Casuco, Langara féu el segon gol, d'un xut cop de cap.

En aquest temps es lesionà el mig

J. Torrente Sala

Compra-venta de finques
Hipoteques i Administració
València, 347, tercer, primera
Despatx, de 3 a 9 :: Telèfon 79278
BARCELONA

ovetenc Chus, la qual cosa motivà una variació en l'equip asturià. Herreia passà a ocupar el lloc de Chuc; aquest passà a extrem dreta, i Casuco a interior.

Cap al final de l'encontre, Emili aconseguí el darrer gol de la tarda, en rematar fort una pilota que li havia enviat Langara.

Els esports

AL POBLE NOU

En un partit formidablement disputat, el Girona i el Júpiter empaten a un gol

Ahir, al camp del Júpiter, van tenir ocasió de presenciar un partit que sense reserves es pot qualificar de formidable. Magnífiques jugades, entusiasme, joc excel·lent i emoció amb el d'ahir potser no l'havíem vist mai.

El partit començà amb dues bones avançades del Girona, que posaren en perill la porta defensiva per Solà. El joc és altern i ple d'entusiasme i bones jugades. Quan feia deu minuts que jugaven, el davanter-centre gironí, Serra, empalmà un bon xut i va marcar el primer gol per al Girona. Aquest equip jugava amb molta regularitat, però el Júpiter no li anava al darrera. Uns moments després Bestit és expulsat del camp. Això significa que el Girona resta amb deu jugadors. La labor defensiva i manté la seva porta invulnerable fins al descans.

Al segon temps, el joc es descabellà amb les mateixes característiques que l'anterior. Jugades electrizants que posaven els cabells de punta als respectius partidaris. Més tard va començar Ostaré a equivocar els seus falls i el joc perdé la seva brillantor tant com guanyà en violència. A desgrat d'aquesta violència, el joc continuava éssent molt interessant i de qualitat. El Girona continuava amb la seva tàctica defensiva, la qual li donava bons resultats. El marcador encara li era favorable, però el Júpiter amenaçava fer-lo canviar. I, efectivament, al cap de vint minuts d'aquesta segona part, Diego, d'un xut enorme des de la línia de defensa, baté l'Ibora, el qual es va veure impotent per a deturar el gol.

Amb l'empat es reproduïren les discussions entre l'àrbitre i els jugadors i entre aquests. S'emprà un joc excessivament dur, del qual sortiren perjudicats Ibora i Sanjuan, el qual més tard hagué de retirar-se.

A la fi, el partit acabà amb un empat, i Ostaré va haver de sortir del camp amb un parell de guardies d'assalt a cada costat.

Renunciem a dir quins jugadors més es distingiren, ja que hauríem d'esmentar-los tots. Tant els d'un equip com els de l'altre bregaren coratjosament.

Els equips eren:

JÚPITER: Solà, Daniel, Bayo, Font, Rosalendi, Bardina, Diego, Perpiñá, García, Legas i Ratera.

GIRONA: Ibora, Farró, Torredella, Balmayor, Prieto, Madern, Sanjuan, Bestit, Serra, Clara i Peguerul.

COSTA

A SANT ADRIA

El Badalona guanya l'Unió d'Irún per 3 a 1

El Badalona ahir va despertar-se una mica, i va batre bé la història. Unió irundarra durant el primer temps, perquè el que és al segon temps, més va fer que sostenir el resultat, ja que aquest enfortí que havia posat en la lluita no va aparèixer després del descans. Es així que qualifiquem com a merescuda la victòria solament pel que es jugà en els primers quaranta-cinc minuts. Probablement que al Badalona ahir va passar-li el de tots els equips, que un cop veuen assegurada la victòria surten després del descans més confiats, i si bé tenen cura d'una bona defensa per a mantenir allò guanyat, de vegades els arrossegue a un fracàs, perquè si l'enemic és de qualitat pot aprofitar-se'n. Però val a dir que la Unió irundarra no fa cap por, perquè, malgrat tenir una bona defensa amb Lerchundi i un bon davanter amb Stomba, això no hi vol pas dir res, perquè un conjunt no són gens perillósos. La qualitat millor de l'Irún és l'entusiasme amb què juguen, l'impetiva inextinguible de tots els seus components, que aguanten tant al darrer minut de joc com en el primer. Això potser va fer que a darrera hora encara els fos permès de marcar un gol que posava allò que en diuen "l'honor" en bon lloc.

Els equips es formaren així: Unió Club d'Irún: Emery, Lerchundi, Mencisidor, Linazoro, Arana, Querejeta, Urtizberea, Azcona, Arzacchi, Stomba, Sánchez i Arana. Badalona: Noves, Güell, Martín, Camacho, Mena, Schild, Betancourt, Cases, Forques, Serra i Torres.

El primer temps de joc va acabar amb dos gols d'avantatge per als guanyadors definitius. El primer fou originari d'una fallada de Serra, que va resultar afortunada per la col·locació de Forques, ja que pogué desprendre's de la pilota i enviar-la ràpidament a dintre la xarxa. El segon va venir d'un centre-xut de Torres, que, sense tocar la pilota ningú, va anar a parar directament a dintre la xarxa, ben mal defensada, per cert, per Emery.

Després de descansar, el partit va fer-se més antipàtic, perquè ahir el Badalona va perdre la seva precisió de joc; van embrutar-se les jugades, i amb aquell dissimul acostumat en aquests casos tots els jugadors s'entretien a fer-se "carries" fins que l'àrbitre Duoc (molt sensible, pel que es veu, de temperaments) va cridar al centre del terreny tots els jugadors, i a donar-los qui sap els consells. Sembla, però, que aquest procediment va donar resultat, perquè no va augmentar ja més el joc (si és que se'n pot dir) dubtes de patades, i si bé els irundinos no van afusellar en la seva empenta i el partit, per tant, no va perdre la seva iniciada escomesa, almenys, no vam

Donar una impressió exacta de tal com van anar les coses, ocuparia massa espai. Però hem de remarcar que un partit tan apassionat i disputat com el d'ahir potser no l'havíem vist mai.

El partit començà amb dues bones avançades del Girona, que posaren en perill la porta defensiva per Solà. El joc és altern i ple d'entusiasme i bones jugades. Quan feia deu minuts que jugaven, el davanter-centre gironí, Serra, empalmà un bon xut i va marcar el primer gol per al Girona. Aquest equip jugava amb molta regularitat, però el Júpiter no li anava al darrera. Uns moments després Bestit és expulsat del camp. Això significa que el Girona resta amb deu jugadors. La labor defensiva i manté la seva porta invulnerable fins al descans.

Al segon temps, el joc es descabellà amb les mateixes característiques que l'anterior. Jugades electrizants que posaven els cabells de punta als respectius partidaris. Més tard va començar Ostaré a equivocar els seus falls i el joc perdé la seva brillantor tant com guanyà en violència. A desgrat d'aquesta violència, el joc continuava éssent molt interessant i de qualitat. El Girona continuava amb la seva tàctica defensiva, la qual li donava bons resultats. El marcador encara li era favorable, però el Júpiter amenaçava fer-lo canviar. I, efectivament, al cap de vint minuts d'aquesta segona part, Diego, d'un xut enorme des de la línia de defensa, baté l'Ibora, el qual es va veure impotent per a deturar el gol.

Amb l'empat es reproduïren les discussions entre l'àrbitre i els jugadors i entre aquests. S'emprà un joc excessivament dur, del qual sortiren perjudicats Ibora i Sanjuan, el qual més tard hagué de retirar-se.

A la fi, el partit acabà amb un empat, i Ostaré va haver de sortir del camp amb un parell de guardies d'assalt a cada costat.

Renunciem a dir quins jugadors més es distingiren, ja que hauríem d'esmentar-los tots. Tant els d'un equip com els de l'altre bregaren coratjosament.

Els equips eren:

JÚPITER: Solà, Daniel, Bayo, Font, Rosalendi, Bardina, Diego, Perpiñá, García, Legas i Ratera.

GIRONA: Ibora, Farró, Torredella, Balmayor, Prieto, Madern, Sanjuan, Bestit, Serra, Clara i Peguerul.

COSTA

TORNEIG

PRE-PROMOCIONAL

Europa-Sants	1-2
Horta-Terrassa	5-0
Ibora-Martínez	0-2
Granollers-St. Andreu	3-0
Calella-Tàrraga	4-3

Classificació

Granollers	12	7	1	4	31	20	15
Sants	12	7	1	4	24	14	15
Calella	12	5	4	2	28	23	14
Horta	12	6	2	4	25	20	14
Terrassa	12	6	1	5	21	21	13
St. Andreu	12	5	3	4	24	20	13
Europa	12	5	1	6	18	20	11
Martínez	12	5	1	6	19	22	11
Ibora	12	3	2	7	14	25	8
Tàrraga	12	3	0	5	21	35	6

Partits per al diumenge vinent

Granollers-Sants.
Sant Andreu-Calella.
Tàrraga-Horta.
Terrassa-Ibora.
Martínez-Europa.

A HORTA

Horta, 5 - Terrassa, 0

Aquest resultat sembla dir que el partit va ésser fàcil per a l'Horta i això s'aparta molt de la realitat, puix que la victòria hortaenca va haver-la d'obtenir pam a pam i fins un quart d'hora abans d'acabar l'encontre el Terrassa, no obstant el resultat existent de tres gols, no va donar-se per la pell, jugant un partit, si no amb un joc viu, el suficient mogut perquè el seu rival hagués de desplegar tots els entusiasmes per inclinar el marcador al seu favor.

Nosaltres hem vist el Terrassa diverses vegades aquesta temporada i hem de dir que és un equip el desenvolupament del qual ens ha sorprès, car dels noms que el componen se n'esperava un major rendiment i que si no troba la seva deguda cohesió pot tenir fatals conseqüències per al club vallesà.

De l'equip arrencat ahir, la porta i la defensa no van actuar amb la precisió que devien. La línia mitjana va ésser la millor de l'equip i a ella es deuen els nombrosos atacs de la seva davantera, que a voltes va obligar al tercer defensiu de l'Horta a haver-se d'emprar a fons.

Com diem, la línia davantera del Terrassa no brillà per la seva actuació i sols l'ala dreta fou la que donà més joc.

Així és que podem dir que Molet, Loyola, Sibecas, Crespo i Guillemont foren els que portaren el pes del joc. L'Horta ha tingut una de les seves actuacions més felices, jugant amb un entusiasme com ens té acostumats d'uns quants partits ençà. A la seva actuació brillantíssima de la porta i defensa hem d'afegir-hi la barrera que avui suposa la línia mitjana de l'Horta, que el mateix temps serveix amb eficàcia a la davantera, que per força es veu obligada a fer joc.

I aquest és el secret de les victòries de l'Horta, demostrada ahir amb l'actuació deficient de Ballester i Barnet a la primera part, a la segona tingueren una de les seves mil-

lors actuacions, esperonats per l'eficaz actuació dels seus companys.

Hem de remarcar la bona actuació de Banús, Sancho, Folguera, Gimeno, Solanes i Garnacho.

Quant al joc fet, la primera part, més anivellat, va acabar a un gol fet per Garnacho en una internada i un xut dels de bona marca imparable.

A la segona part va haver-hi un joc més dominant per part de l'Horta, alternat amb algunes perilloses escomeses terrassenques.

L'Horta obté el segon gol per mediació de Barnet, d'un bon xut d'esquerra. Ballester marcà els altres tres i foren magnífics els dos primers, obtinguts un en col·laboració de Capdevila, que fou qui xutà i Lloplis deturà la bola a terra i se li escapà de les mans, i Ballester l'envià a dintre d'un bon xut de banda. En l'últim gol, bonic de xut, ens va semblar que el davanter centre estava orsat.

El senyor Alvarez féu un bon arbitratge i això és dir alguna cosa en uns partits d'un torneig tan interessant.

Els equips s'arregleraren de la manera següent:

Horta: Banús, Sancho, Folguera, Solanes, Gimeno, Carrió, Garnacho, Capdevila, Ballester, Pl i Barnet.

Terrassa: Lloplis, Cadafalch, Bartomeus, Sibecas, Loyola, Molet, Crespo, Guillemont, Márquez, Burillo i Marzo.

A LA SALUT

F. A.

Europa, 1 - Sants, 2

Aquest partit tenia una excepcional importància, degut a que ambdós equips anaven empatats de punts i a més, la victòria que l'Europa havia aconseguit diumenge passat davant l'Ibora, s'esperava que l'onze gracienc jugaria amb un entusiasme molt gran per tal de fer-se amb els dos punts. I era tan gran l'expectació que havia despertat aquest partit, que ahir, al camp de l'Europa, hi hagué un ple formidable, com fins ara no s'havia vist, la que, a més dels partidaris europeistes, foren en gran massa els de Sants, que també assistiren a presenciar l'encontre.

Abans de començar el partit, i quan els equips sortiren al terreny de joc, els simpatitzants de l'Europa, en veure el seu onze que vestia el jersè vermell, ja començaren a fer-se el pensament que perdrien, car val a dir que els socis de l'Europa hi han posat tal mania amb el jersè vermell, que per ara, no tenim més remei que donar-los la raó. Sempre que l'Europa vesteix el jersè vermell, perd el partit. Mania?... Chi lo sa!...

Ahir, l'Europa, arrencà per primera vegada en la davantera al jugador Ibañez, i reaparegué el seu davanter centre Canyades.

El resultat, si ens hem d'atenir al joc desenvolupat pels dos equips, hem de creure que ha estat equitatiu, puix que si bé dominà en el segon temps el Sants, un empat potser hauria resultat millor l'actuació d'ambdós onze, ja que l'Europa no mereixia perdre el partit, i no l'hauria perdut si un xut formidable d'Horgado, quan el marcador estava 1 a 0 a favor del seu equip, no hagués anat a parar al pal.

A l'hora anunciada s'arregleraren els equips de la manera següent:

Europa: Laborer, Agustí, Ibañez, Almínyana, Cifré, Deprius, Coromines, Montaner, Canyades, Horgado i Juárez.

Sants: Puente, Campaña, Manal-

A SARAGOSSA

El Sabadell acabà el partit, que fou duríssim, amb vuit jugadors

Saragossa, 4. — El Saragossa va batre el Sabadell, per cinc gols a cap. La nota més característica de l'encontre fou l'extraordinària duresa amb què es jugà, que va originar que acabessin jugant nou equipsers el l'equip local, i vuit pels catalans.

Al primer temps foren expulsats, per agredir-se, Municha i Sangüesa, i abans del descans foren també trets del camp Mota i Ruiz. L'altra baixa del Sabadell fou ocasionada per lesió del seu porter, que al segon temps va ésser substituït pel defensa Gracia.

El partit és mancat d'història, com no sigui assenyalar les violències a què es van lliurar els jugadors i a les que anteriorment ens vam referir. Precisament per presumir això hi assistí el delegat de la Nacional, senyor Castell.

L'àrbitre, senyor Villanueva, va voler ésser energic, i en realitat, al final els jugadors se'n reien.

Al primer temps el Saragossa va marcar dos gols per mitjà de Ruiz i de Bilbao. Aquest segon, en llançar un penalty, que el porter català, recolzat al pal, no es va moure ni tan sols a procurar de deturar.

Al segon temps, Pelayo, el defensa Gómez en una avançada i Ortiz van augmentar la diferència a favor del Saragossa.

Els equips formaren:

Saragossa: Lerin, Gómez, Alonso, Pelayo, Municha, Ortiz, Ruiz, Bilbao, Sarmenton, Garate, Primo.

Sabadell: — Macip, Gracia, Blanch, Argemir, Castillo, Mota, Sangüesa, Calvet, Perera II, Calvani, Estévez.

ges; Tella, Burguete, Busquets; Polch, Barceló, Sala, Borràs, Iglesias.

El partit començà a gran tren, car ambdós onze s'empenen a tot gas. El primer porter que ha d'entrar en acció és Laborer, el qual amb gran encert efectua dues jugades emocionants. El Sants llença el primer càstig de recó contra l'Europa, i Laborer amb molt d'encert el salva.

El joc és igualat, i el tercer defensiu d'ambdós equips han d'actuar continuament. El primer d'estrenar el marcador és l'Europa, el qual en un atac de la seva davantera, Canyades des de la ratlla de kik, centra la pilota a gol i Montaner amb molta oportunitat, engega un xut fortíssim que bat Puente, i marca així l'inici del gol per a l'Europa.

Aquest gol anima als de l'Europa, als quals amb gran encert i bones jugades, segueixen atacant, però la defensa del Sants—per cert una mica massa dura—desbarata tot l'intent de la davantera europeista. La partida és emocionant i interessant, i ambdós onze són continuament aplaudits, en efectuar una jugada bona.

En aquesta part, segurament amb motiu del nerviosisme que imperava entre els jugadors, s'hagué d'aturar moltes vegades el joc per causa de resultar algun jugador lesionat. També cal fer esment que en aquesta primera part, el Sants féu un penal, que el senyor Gardiel no pità, tot i que comença la falta al davant dels seus propis ulls.

En el segon temps, el Sants sortí disposat a portar-se la victòria, i atacà furiosament. Agustí i Ibañez hagueren de contenir l'impetiva de la davantera del Sants, i alguna vegada amb encert, i altres sense, en sortiren del compromís. De mica en mica, l'onze del Sants anà creixent i arribà en el segon temps a superar al seu adversari, els jugadors del qual jugaren retardats. Per fi, als disset minuts vingué l'empat. El davanter centre del Sants, Sala, marcà el gol de l'empat en aprofitar una indecisió de la parella defensiva. Després d'aquest gol, el Sants atacà continuament i Laborer efectua una gran parada en deturar un xut d'Iglesias.

La pressió del Sants en aquesta segona part fou continua, i en conjunt els seus jugadors efectuaren un brillantíssim partit. No els mancà l'entusiasme i també el que fou un factor de la victòria, anà a càrrec del mig centre Burguete, que jugà un segon temps excel·lent.

Als 32 minuts, Sala aconseguí marcar el segon gol per al Sants, i així la victòria. Encara abans de finalitzar la partida, el Sants fou castigat amb un córner, que posà la porta de Puente en un seriós perill, car dues vegades consecutives la pilota rebotà al pal.

El senyor Gardiel assenyala la finalització del partit.

L'actuació dels jugadors directe que per l'Europa, el millor de tots Laborer, seguit d'Ibañez i Horgado.

Pel Sants, Burguete, i l'ala esquerra Borràs i Iglesias.

El senyor Gardiel, molt desencorat.

Durant la mitja part del partit els jugadors de l'Europa i del Sants feren una recepta per tal d'engrossir la subscripció per a la Mutual Esportiva de Catalunya, i es recolliren 167/20 pesetes.

OCELL

AL POBLE NOU

Poble Nou, 0 - Reus, 3

A les ordres de Rovira, els equips foren:

Poble Nou: Cabestany, Ponts, Rodríguez, Rife, Alcoriza, Climent, Montoliu, Sanxo, Vilche, Grac i Targaron.

Reus: Oller, Wenceslao, Sants, Miró, Giménez, Lloplis, Randau, Magriñà, Domingo, Parés i Climent.

En el primer temps, el joc fou insul i dominà lleugerament l'onze visitant, premi del qual domini fou el punt aconseguit per Magriñà, poc abans d'acabar la part.

A la segona part, el Poble Nou reaccionà i dominà triomfament al seu adversari, sense resultat positiu en el marcador. Domingo i Climent, en sengles escapades, aconseguiren augmentar l'escor.

ESPORTIU:

Pensa amb els teus germans empresonats

PAPER DE FUMAR

SANT JORDI

FI-RESISTENT - MIG COMBUSTIBLE
ESTOIG: 10 CENTIMS

En casos de malaltia

el pacient necessita una llet rigorosament pura, rica en vitamines, nutritiva i que no pugui perjudicar a l'estómac més dèbil i delicat, condicions que es troben sempre reunides i garantides en la llet condensada marca "LA LECHERA".

Ara també es troben en el comerç "botes degustació" "LA LECHERA" molt a propòsit per a una esplèndida dosi, i que fàcilment es poden obrir amb un tallapomes.

Demani avui mateix a Sociedad Nestlé (Secció LC. 94)
Via Laietana, 41. Barcelona, un exemplar gratuït del magnífic folletó il·lustrat "Recetas La Lechera"

PUBLICITAT

Josep Gironès, encara... Notes d'actualitat

GIRONES

Li és forçat al cronista, en reprendre els seus comentaris, de referir-se novament a Josep Gironès. Han passat ja quinze dies del dissortat combat del nostre púgil amb Freddy Miller, i encara és aquest combat el tema principal de totes les converses. A més, aquests dies s'han dit i s'han escrit tantes i tantes coses!

Hem llegit intervius amb Josep Gironès. El gracienc, naturalment, no abandona la boxa, sinó que precisament avui ha reprès els entrenaments. Ho trobem naturalíssim, com també que el combat de la seva reparació no se celebri precisament a Barcelona, sinó a París. Una excursió pels rings d'Europa li pot ésser saludable i profitosa. És clar que més n'hi hauria estat abans, però allò ja no té remei, i no es tracta ara de mirar enrera, sinó endavant.

Hem llegit també gairebé tot el que s'ha escrit a propòsit dels embenaments de Freddy Miller, i hem vist amb mitja sorpresa com persones que tenim per enteses en boxa volen atribuir a aquests embenaments especials el famós k. o. La causa que, al nostre entendre, motivà el k. o. vam exposar-la en el seu dia, i no creiem necessari modificar absolutament res del que van escriure l'endemà del combat. Pel que fa referència a aquests embenaments famosos, nosaltres no els hem vist i, per tant, no ens és possible opinar fins a quin punt podien haver contribuït a fer més efectius els cops de l'esquerra del campió del món. A més, no som els periodistes els més indicats per a escatir tot el que pugui haver-hi de cert en aquests rumors. Els poders federatius, vetllant pel prestigi de la boxa, haurien d'examinar un d'aquests embenaments i donar, després, al públic, totes les explicacions que reguin necessàries. Segons ens han dit, el boxador Falsone, germà del també boxador Batallino, va recollir-ne un i el guarda com a tresor. Sabem que un estimat company de professió va demanar-li per a treure'n fotografies, i el xicot es negà a lliurar-lo i no autoritzà que en facin clixés si no li donen cinquanta pessetes. L'Artero, manager de Josep Gironès, ho és també de Batallino. Probablement entre tots — i especialment si s'hi fica la Federació — aconseguiran que Falsone deixi examinar aquest embenament als perits.

Referent a l'homenatge que el Casal Barcelonista vol fer a Josep Gironès, hem de dir que no ens n'hem ocupat abans perquè no ens fou possible assistir a la reunió que tingueren els cronistes de boxa barcelonina, tot i que se'n cursà l'oportuna invitació. Si hi haguéssim assistit, haurien exposat el nostre punt de vista. L'explicarem en poques ratlles. Trobem bé que s'homenatgi Josep Gironès, però el moment ens sembla una mica delicat. No pas perquè creguem que el k. o. hagi esborrat tota la seva brillant història, sinó perquè en els moments actuals l'homenatge forçosament s'haurà de ressentir de l'accident, i difícilment tindrà l'apoteòsica brillantor que tots desitgem que tingui. El nostre ajut, però, no els mancarà pas als organitzadors.

Poca cosa més a comentar. La vetllada de dimecres a l'Iris veié un difícil i discutit triomf d'Ortega damunt Soro. Decididament, el campió dels mosques es deixa estalviar per massa gent.

Freddy Miller ha fet, d'ençà del dia de la Monumental, tres combats més. N'ha guanyat un per k. o. tècnic i els altres dos per punts, després d'haver enviat els seus adversaris diverses vegades a la lona. No es pot negar que Freddy Miller és un xicot excepcional, si més no, perquè és l'únic que s'atreveix a combatre cada dos dies.

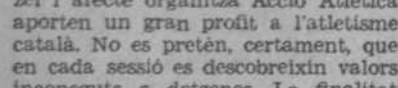
Paulino Uzcudun ha tornat d'Amèrica i ha fet manifestacions. I ha dit, entre altres coses, que no vol fer el combat amb Isidoro, perquè el títol de campió d'Espanya no li interessa. Molt esportiu!

S'annuncia un combat Flix-Decido, a París, per al proper diàlun. Es parla també d'unes properes exhibicions de Max Baer a Europa, una de les quals es faria a Barcelona. I està anunciat el combat Sangchill-Alf. Brown, per al dia 18, a València.

I per acabar remarcant la desfeta de Kid Tunero davant Vilda Jacks. El cubà haurà perdut, amb aquest combat, l'oportunitat d'una revenja amb Marcel Thill, per al títol.

QUEENSBERRY

ESPORTIU: RECORDA'T DELS PRESOS

Antoni Fontquerni, vencedor del III Trofeu Molock's

Ningú no gosarà negar-nos que aquests Trofeus que anualment venen concedint alguns dels nostres entusiastes de l'atletisme i que amb ells s'afecte organització Acció Atlètica aporten un gran profit a l'atletisme català. No es pretén, certament, que en cada sessió es descobrin valors inconeguts a dotzenes. La finalitat és ben altra. Hom persegueix en primer terme atreure la joventut, fent-la interessar pels esports, apartant-la dels llocs perillosos i insans. Automàticament aquesta obra ens ofereix l'avinentesa d'admirar minyons que demostren reunir excel·lents condicions per a reeixir en aquestes manifestacions esportives.

El fet que siguin tres proves ben diverses les que formen part del programa d'aquests Trofeus, i que cada un dels concursants per a classificar-se hagi de participar en la totalitat de les tres especialitats, permet estudiar d'aprop on radiquen les majors aptituds i possibilitats dels concursants.

En el III Trofeu Molock's, disputat ahir al matí a l'Estadi, hem descobert un nou valor, el vencedor, Antoni Fontquerni, del B. U. C., que en el total de les tres proves suma 2.937'20 punts, que ha estat a graves d'aquests concursos, si no la millor que s'ha aconseguit (en aquestes proves no tenim a l'abast els resultats dels anys anteriors), una de les més enlairades.

Però el que més ens entusiasma de l'actuació de Fontquerni fou la cursa dels 300 metres, en la qual assolí el magnífic temps de 40 segons i 7 dècimes. Aquesta marca per si sola ens indica que el vencedor d'aquest III Trofeu Molock's reuneix prou condicions per convertir-se en un formidable especialista dels 400 metres. Afegim, encara, que l'aspecte de

Fontquerni, l'aspecte corporal o físic, naturalment, és l'apropiat per a aquesta mena de curses de velocitat perllongada.

Acció Atlètica i els donants d'aquests Trofeus, poden estar ben satisfets dels resultats esportius i tècnics d'aquestes organitzacions. Cal perseverar en l'obra iniciada amb tant d'èxit.

CALVET

MASSATGE BOB

RESULTATS

800 metres:

1. Amado Esteve, C. E. Natura, 10 segons i 3 dècimes
2. Josep Ballús, Independent, 10" i 4-10.
3. Antoni Fontquerni, 10" i 3-10. Llançament del pes:

1. Miquel Alvarez, A. O. M., 9'32 metres.
2. Emili Jiménez, A. A. Vida, 9'14 metres.
3. Yoldi, C. E. Natura, 9'14 m. Saits d'alçada:

1. Antoni Fontquerni, B. U. C., 1'45 metres.
2. Josep Ballús, Independent, 1'45 metres.
3. Maria Sanz, Independent, 1'45 metres.

Classificació general

1. Antoni Fontquerni, B. U. C., 2.937'20 punts.
2. Emili Jiménez, A. A. Vida, 2.801'20 punts.
3. J. Ballús, Independent, 2.714'80 idem.
4. Marius Sanz, indep., 2.627'60 id.
5. Julià Sesma, A. A. Vida, 2.616'80 punts.
6. F. Arnó, Laletània, 2.497'20 id.
7. Pere Girbal, id., 2.481'20 id.
8. Salvador Garcia, F. A. E. E. T., 2.471'20 idem.
9. Josep Brufau, Independent, 2.455'00 idem.
10. Joaquim Codolà, Laletània, 2.431'20 idem, etc., etc.

ESPORTIU: RECORDA'T DELS PRESOS

Els esports

A LA MOLINA

Els Campionats d'Espanya d'esquí— prova de fons — donaren la victòria als representants de la Federació Centre

ELS CAMPIONATS D'ESPAÑA D'ESQUÍ
Un grup de participants preparats per a la sortida (Foto Berd-Buyosa)

Amb una concurrència molt nombrosa, es correu ahir a les pistes de la Molina, l'anunciada prova de fons corresponent a la primera jornada dels Campionats d'Espanya.

Els madrilenys s'apuntaren una victòria més sobre els representants de les altres Federacions, i demostraren una forma bastant envejable.

Cal remarcar l'actuació de l'asturià Suárez i la del nostre representant Canals, una figura en la qual l'afició catalana pot posar totes les esperances.

La classificació fou la següent:

- Velasco, F. Centre, 1 h. 23 m. 57 s.
Suárez, F. Asturiana, 1 h. 34 m. 18 segons.
Canals, F. Catalana, 1 h. 35 m. 34 segons.
Muñill, F. Catalana, 1 h. 45 m. 18 segons.
Millán, F. Centre, 1 h. 46 m. 13 s.
Balaguer, F. Centre, 1 h. 46 m. 48 segons.
Gusach, F. Catalana, 1 h. 47 m. 32 segons.
Nubiola, F. Catalana, 1 h. 48 m. 7 segons.

Guerrero, F. Catalana, 1 h. 48 m. 34 segons.
Ronda, F. Centre, 1 h. 48 m. 36 s.
Candela, Vilalba, Sánchez, Bueno, Ibarz, Arche, Serra, Roig, Hijos, Argueta Espinal, Soler, Planes, Masana, Figueras i Rubio.

ESPORTIU:

Pensa amb els teus germans empresonats

Noves

rad otòniques

MÚSICA A BORD DELS VAIXELLS
Cada dia augmenten notablement les instal·lacions amplificadores en els transatlàntics.

Pa poc que es llança la nova motona belga "Prince Baudouin"; la dita embarcació disposa d'una central elèctrica, la potència de la qual és de 2015 kw.; la calefacció és elèctrica i l'enllumenat consta de 1.300 bombetes d'incandescència; també posseeix una instal·lació d'altaveus. A la coberta, al pont de comandament, a les cabines i als salons, s'han muntat diversos tipus d'altaveus Philips, mentre que a diversos llocs han estat instal·lats alguns micròfons. Es intuït afegir que no s'ha oblidat una instal·lació de micròfons al citat equip amplificador.

SECRETS ETERIS

Es fenomen molt conegut que, so-

bretot durant els mesos d'hivern, l'èter realitza de vegades veritables meravelles, fent que les emissions de radiofonia se sentin a distàncies fantàstiques. El "Funk-Express" compta que recentment l'estació de radiofonia de Tréveris (Alemanya) se sentí a Waimangaroa, a Nova Zelanda, a pesar que la dita emissora té una potència no superior a 2 kw.

Més enigmàtic encara és el que compta un aficionat de Chandallan (Wellington, EE. UU.), el qual asseria haver sentit l'emissora noruega de Fredrikstad, la potència de la qual és no superior a 1 kw. No cal dir que semblants possibilitats de recepció són molt rares, però això no impedeix que aquests misteris impenetrables de l'èter siguin encara més interessants.

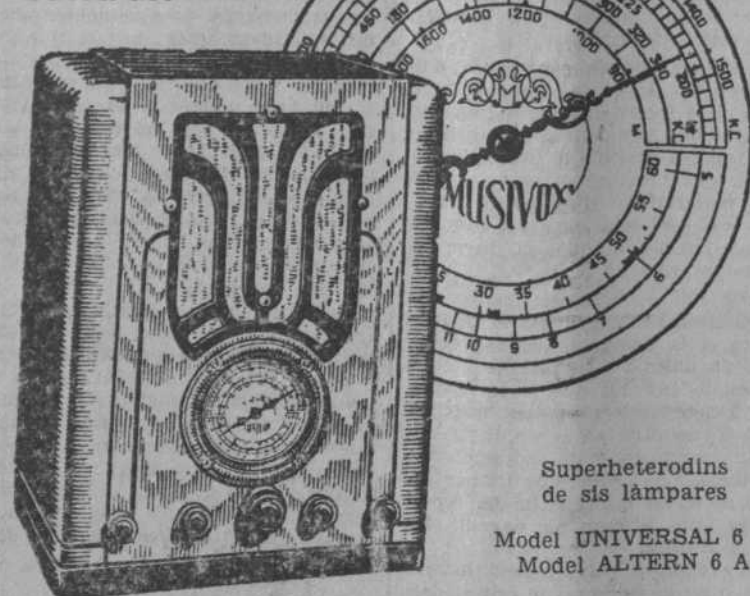
EL PRESSUPOST TXECOSLOVAC DE RADIOFONIA PER A 1935

Els ingressos de l'impost sobre la radiofonia a Txecoslovàquia han estat evaluats, per a 1935, en 81.600.000 corones tx., la qual cosa representa

TOTES LES ONES

Amb la precisió d'un cronòmetre sintonitza les emissions de tot el món

EXTRA CURTA
NORMAL i
LLARGA

Superheterodins de sis llampes

Model UNIVERSAL 6 U
Model ALTERN 6 A

MUSIVOX

DISTRIBUIDORS EXCLUSIUS PER A ESPANYA

VIVO, VIDAL I BALASCH
ENGINEERS

CARRER CORTS CATALANES, 589 — Telèfon 14640
(entre Balma i Rambla de Catalunya) - BARCELONA

COMARQUES

FUTBOL LOCAL
PENYA PERIQUITOS, 2
(C. D. Europa)
F. C. JUNCOSA, 1
(Primer equip)

Ahir, diumenge, tingué lloc al camp de la U. S. Poble Sec, el partit esmentat, que va acabar amb la victòria dels "Periquitos", per 2 a 1.

La primera part, de joc altern, va finalitzar amb empat a zero. Reanuda el joc, els "Periquitos" varen aconseguir dos gols, per mitjà de Buhigas i Sandoval, d'excel·lents jugades.

Faltaven tres minuts per finalitzar, quan aconseguiren els del F. C. Juncosa marcar el de l'honor per mitjà de Trillas.

Els "Periquitos" arrencaren l'equip següent:

Vallbona, Gravé, Cabeza; Juan, Brugué, Garcia; Castan, Valeta, Buhigas, Sandoval i Hafarrate.

Centre d'Esports i Excursions, 2

Compagnys d'Escola, 0

Al camp del primer se celebrà aquest partit, resultant molt interessant pel seguit de jugades de conjunt desplegades especialment per l'ala esquerra de l'equip local, amb col·laboració de llurs companys, demostrant que amb una mica més de preparació podran donar un resultat formós en el proper campionat.

Feren els gols Olivella i Calvet.

Equip vencedor: Franch i, Franch II, Parés, Sitges, Cerveto, Badia, Anglés, Calvet, Reig, Olivella i Comand.

DE REUS

Campionat local de Basquetbol

Resultats de diumenge:
Reus Esportiu B, 2 - Fejocistes, 0.
C. N. Reus "Ploms", 43 - Escola del Treball, 0.

C. N. Reus "Ploms" B, 6 - Esportinc, 7.
Reus Esportiu A - Exquiso (ajornat).

Classificació actual

C. N. R. Ploms A 4 400 160 17 8
Reus Esportiu B 5 401 78 46 8
Reus Esportiu A 4 301 78 46 8
Sporting 5 302 57 54 6
C. N. R. Ploms B 4 202 72 35 4
Escola del Treball 5 104 16 138 2
Esquiso 4 103 26 36 2
Fejocistes 5 005 12 122 0

D'OLOT

Olot F. C., 0 - U. E. Blanes, 2

Els brillants resultats aconseguits per l'equip de Blanes, i l'obertura moral del títol de campió del seu grup, mai més la perduda d'uns punts amb què fou castigat per la Federació, per la qual cosa no pot ostentar-se campió amb tots els honors, aquests n'hi poden ésser confiscats, puix que la integració en aquest onze d'elements de la vella de Saura, Pasqual i Gausia, juntament amb els altres components, que els secunden a la perfecció, el fan tot un equip digne d'ostentar el títol de campions de grup.

En el partit que ens ocupa hem pogut constatar el que hem descrit, puix que, més que un partit amistós a la conquesta d'un resultat vistós, els blanesos han fet una exhibició de joc que ha plagut molt l'afició olotina.

Els locals, inferiors en tècnica, han fet un primer temps plebòric de coratge, per la qual cosa la partida ha estat alterna en aquesta part.

A la represa del joc, i amb vent en contra dels locals, aquests s'han hagut de limitar a fer una aferrissada defensa, puix que l'atac contrari ha persistit en la resta de l'encontre.

Per l'Olot ha sobresortit Oliva III a la porta. Per la seva encertada intervenció, l'Olot no ha sofert un resultat més desfavorable.

L'han seguit en mèrits la defensa i el mig-ala Molés.

Del Blanes tots han bregat bé, sobretot Pasqual, Saura i Alonso. Els gols s'han marcat, un a cada part, per mitjà d'Alonso i Pasqual, respectivament.

Ha tingut cura de l'arbitratge el local Güell, amb imparcialitat.

Els equips eren:

Olot F. C.: Olivés III, Olivés II, Roure, Roig, Picola, Moles, Plana I, Puigmitjà, Parra, Corcó i Oliver.

U. E. Blanes: Gausia, Carbonell (després Portes), Balaguer, Llopis, Oriols, Miralpeix, Domènec, Alonso, Pasqual, Saura i Torrent.

NOMBRE D'ESCOLTES A...

Austràlia, 622.674; Canadà, 475.040; Nova Zelàndia, 133.611, Africa del Sud, 89.701.

La nova entitat

Ràdio Club Barcelona

Ha estat constituït el Ràdio Club Barcelona, que té com a missió essencial agrupar els intel·lectuals que treballen, sigui diàriament o col·laborant en la tasca de radiodifusió de la Cultura, l'Art i la Ciència. Es aliena a la política i a qualsevol altra significació que la fa esmentada, segons ens comunica el seu president, En Pere Abad Catrecha, en substitució que ens trameta, a la qual corresponem.

CIUTADANIA

DE MOLINS DE REI

Teatre

Els dies 23 i 24 de febrer es representaren al teatre de la Federació Obrera les sarsueles "Los Bohemios", "La Dolorosa", "La Verbena de la Paloma" i l'òpera "Marina"; les presentà la companyia lírica de recent formació d'A. Calvo-Flores. Fou un veritable èxit de tota la companyia i especialment de les senyores Mercè Cases, Mercè Vecino, Francesc Fontserè i Tarrés i els senyors Martí Gràcia, Torrijos, Martínez-Argerit, Vecino Gil i Lizalde-Garrido.

Els senyors A. Calvo i Flores mereixen per la seva actuació la nostra cordial felicitació, però també la mereix l'Empresa del Cinema de la Federació Obrera, pel seu encert d'obsequiar a preus tan populars el públic, que no escatima en voluntat quan es tracta d'espectacles tan lloables. — C.

DE PIERA

Cap lloc més ecaient que les pàgines de LA RAMBLA per a donar compliment a la tasca d'informació que necessita la nostra vila i al mateix temps poder explicar el nostre esperit neguitós de posar un comentari o una rèplica als esdeveniments, tant de caràcter esportiu, com de qualsevol dels aspectes de l'exercici de la ciutadania, que s'esdevinguin a la localitat, i també per a contribuir amb el nostre modest ajut a orientar i difondre els bons corrents d'opinió, catalanistes, liberals i democràtics, que tant necessitats estan

avui de defensors desinteressats i de veritables creients.

També ací hem sentit els efectes del temporal de vent; s'han produït alguns estralls materials, sense que en l'ordre personal calgui lamentar cap desgràcia... En els xikets estridents d'aquesta ventada hom devina, però, com un presagi, l'anunci de la venida definitiva que traurà del damunt nostre totes les maldats que avui pesen i aclarirà aquest horitzó ple de núvols negres, que és avui el panorama del cel català.

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigílies del Carnestoltes, i les entitats locals es preparen a celebrar-lo; com cada any, hom oblida per alguns moments les complicacions que porta el fet de viure en una societat organitzada per a deixar pas a l'alegria sense control, expansió que està més a to amb el tarannà de la gent que avui dona la pauta en la vida del país.

R. Lléss

Estem en vigí